

„Ko ne ljubi, ne poznaje Boga; jer je Bog ljubav“ (1 Jn 4, 8)

Jovanovo prvo pismo se obraća hrišćanima jedne zajednice u Maloj Aziji kako bi ih ohrabrio da obnove zajedništvo među sobom, budući da su bili podeljeni različitim doktrinama. Autor ih poziva da imaju na umu ono što je najavljeno „od početka“ hrišćanske propovedi i ponavlja ono što su prvi učenici videli, čuli i dotakli iz prve ruke u životu sa Gospodom, kako bi i ova zajednica bila u zajedništvu sa njima i, prema tome, i sa Isusom i sa Ocem.

Da bi podsetio na suštinu primljenog otkrivenja, autor ističe da nas je Bog u Isusu najpre voleo, u potpunosti preuzimajući ljudsko postojanje sa svim njegovim granicama i slabostima.

Na krstu je Isus podelio i doživeo naše odvajanje od Oca. Dajući celog sebe, izlečio je ovu odvojenost ljubavlju bez ograničenja i uslova. Pokazao nam je šta je ljubav kojoj nas je naučio rečima i životom.

Iz Isusovog primera razumemo da istinska ljubav uključuje hrabrost, trud i rizik suočavanja sa nevoljama i patnjom. Oni koji vole na taj način učestvuju u životu Božijem i doživljavaju Njegovu slobodu i radost onih koji daju sebe.

Voleći kao što je Isus voleo nas, mi se oslobađamo sebičnosti koja zatvara vrata zajedništvu sa našom braćom i sa Bogom i možemo ga iskusiti.

„Ko ne ljubi, ne poznaje Boga; jer je Bog ljubav“.

Poznavanje Boga, onoga koji nas je stvorio i koji nas poznaje i poznaje najdublju istinu svih stvari, oduvek je bila čežnja, možda nesvesna, ljudskog srca.

Ako je On ljubav, voleći poput Njega možemo nazreti nešto od ove istine. Možemo rasti u poznavanju Boga jer u suštini živimo Njegov život i hodamo u Njegovoj svetlosti. A to se u potpunosti postiže kada je ljubav obostrana. Ako se volimo, zapravo, „Bog ostaje u nama“[\[1\]](#). To je kao kada se dva električna pola dodirnu i svetlo se upali, osvetljavajući ono što nas okružuje.

„Ko ne ljubi, ne poznaje Boga; jer je Bog ljubav“.

Svedočenje da je Bog ljubav, navodi Kjara Lubik, jeste „velika revolucija koju smo danas pozvani da ponudimo savremenom svetu u ekstremnoj tenziji“, baš onako kao što su je „prvi hrišćani predstavili paganskom svetu tog vremena“^[2].

Kako se to radi? Kako živeti ovu ljubav koja dolazi od Boga? Učeći od Njegovog Sina kako sprovesti u delo, posebno «[...] u službi našoj braći, posebno onima koji su nam bliski, počevši od malih stvari, od najskromnijih službi. Trudićemo se, ugledajući se na Isusa, da ih najpre volimo, odvajajući se od sebe i prihvatajući sve krstove, male ili velike, koje takav način života može doneti. Tako ćemo i mi uskoro doći do tog iskustva Boga, do te zajednice sa Njim, do one ponoći svetlosti, mira i unutrašnje radosti, u koju Isus želi da nas dovede“^[3].

„Ko ne ljubi, ne poznaje Boga; jer je Bog ljubav“.

Santa često posećuje rezidenciju za starije, katoličku sredinu. „Jednog dana, sa Robertom, upoznaje Alda, visokog, veoma kulturnog, bogatog čoveka. Aldo mračnim pogledom gleda dve mlade žene: „Zašto dolazite ovamo? Šta hoćete od nas? Pustite nas da umremo u miru!“ Santa ne klone duhom i kaže mu: „Tu smo zbog Vas, da provedemo nekoliko sati zajedno, upoznamo se, sprijateljimo“. [...] Vraćaju se više puta. Roberta priča: „Taj čovek je bio posebno povučen, veoma utučen. On nije verovao u Boga. Santa je jedina uspeła da mu uđe u srce, sa velikom delikatnošću, slušajući ga satima.“ Moli za njega, i poklanja mu brojanicu, koju on prihvata. Saznaje da je Aldo umro pozivajući njeno ime. Bol zbog njegove smrti ublažava činjenica da je umro mirno, držeći u rukama brojanicu koju mu je dala“^[4].

Uredili Silvano Malini i tim Reči života

^[1] Up 1 Jn 4,12.

^[2] K. Lubik, *Razgovori*, priredio M. Vandelene (Dela Kjare Lubik 8/1); Citta Nuova, Rim 2019, str. 142.

^[3] K. Lubik, *Reč života*, maj 1991.

^[4] P. Lubrano, *Sve viši let. Život Sante Skoreze*, Citta Nuova, Rim 2003, str. 83-84,107.